

“Bằng chứng của vụ ném bom nguyên tử”

Saint Paul ấn hành “Người bạn của gia đình” số ra tháng 6 năm 2006.

Trích bài phát biểu đặc biệt nhân dịp buổi giao lưu lần thứ 12 của học sinh công giáo Nhật Hàn.

Tác phẩm “ Nhân chứng của vụ ném bom nguyên tử” Hattori Setsuko (thành phố Hiroshima-nhà thờ Noboricho).

Translated by Ms. Nguyen Thanh Ha, Tokyo University of Foreign Studies, on July 10, 2009

Hiroshima mang 3 bộ mặt, đó là “Hiroshima vùng quân sự”, “Hiroshima thành phố bị ném bom nguyên tử” và “Hiroshima thành phố của hòa bình”. 60 năm trước đây, Hiroshima nổi tiếng như một thành phố quân sự, trở nên phồn vinh cùng với chiến tranh. Quân đội đã sử dụng hết 4 phần 10 thành phố làm khu quân sự. Lúc xảy ra chiến tranh, như chiến tranh Nhật Trung, rất nhiều binh lính được chuyển ra chiến trường từ phía nam cảng Hiroshima, cảng này cũng từng đóng vai trò làm cảng trung chuyển trang thiết bị quân sự. Quân đội Nhật khi chiếm được Trung Quốc, mới đầu đã vui mừng cho rằng sẽ thắng chắc, nhưng khi tham chiến vào chiến tranh Thái Bình Dương, trong trận hải chiến Midway, quân đội Nhật đã bị dồn đến tận biên giới, phải tháo lui về tận Okinawa. Những năm 1945, hầu hết các thành phố lớn của Nhật đều bị quân đội Mỹ tấn công. Lúc đó tôi không hiểu vì sao mà Hiroshima lại không bị sao cả, nhưng giờ tôi mới biết là do Hiroshima lúc đó vốn là vùng quân sự đã bị chọn làm vị trí ném bom nguyên tử. Ngày mùng 6 tháng 8 năm 1945, chiếc máy bay quân sự của Mỹ “Enola Gay” đã thả xuống thành phố Hiroshima 1 quả bom. Đó là 1 quả bom nguyên tử. Nó đã cướp đi mạng sống của 200 nghìn người, làm bị thương 300 nghìn người khác. Nghe nói rằng nhiệt độ tại tâm vụ nổ lúc đó khoảng 3 đến 4000 độ, trong khi đó, nhiệt độ làm nóng chảy sắt là 5000 độ. Nghe vậy có lẽ mọi người cũng đã hiểu được sức tàn phá của quả bom ấy. Tốc độ lan tỏa của vụ nổ lên đến là 300m/s, 1 cơn bão cùng lắm cũng chỉ đến 50 m/s. Tất cả những ngôi nhà nằm trong khoảng 3km tính từ tâm bão đều bị đánh sập .

Lúc đó tôi vẫn còn là 1 nữ sinh 14 tuổi. Tất cả nam giới đều đã đi lính , thiếu người làm nên chúng tôi bị bắt đến làm việc ở xưởng công binh . Hàng ngày, thay vì ngồi trong lớp học, chúng tôi lại phải làm đạn đại bác. Ngày hôm đó, ngày 6 tháng 8 là ngày công xưởng nghỉ làm, lúc đó chúng tôi vừa ăn xong bữa sáng muộn. Nhà tôi nằm cách tâm vụ nổ 1,7 km. Đang ở trong nhà, đột nhiên tôi thấy ánh sáng lóe lên chói lòa. Chuyện đó chỉ diễn ra trong khoảng 0,3 giây , nhưng tia hồng ngoại trong 0,3 giây ấy đã thiêu cháy những người có ở đó. Cùng với tia sáng ấy là 1 tiếng nổ khủng khiếp làm căn nhà rung chuyển như trong 1 cơn động đất, còn tôi thì bị hất văng đi. Trần nhà và cột chống sụp xuống cùng với khói bụi, tôi bị ngộp thở, nghĩ rằng “ Mình chết chắc rồi!”. Nhưng nhờ ngôi nhà làm bằng gỗ nên sau khi gắng hết sức di chuyển, ko hiểu bằng cách nào đó tôi đã bò được ra ngoài. Quần áo của tôi rách tươm, khắp người bị những mảnh kính vỡ găm vào, chảy đầy máu. Trước mắt tôi là những căn nhà lúc đó đã trở thành đồng đống nát, tiếng kêu cứu vang lên khắp nơi. Ai đã từng đọc bộ truyện tranh “Hadashi no Gen”, có lẽ sẽ mừng tượng được cảnh tượng ấy, những người bị kẹt dưới những căn nhà, cứ như vậy bị lửa thiêu cho đến chết. Ai ai cũng bị thương., còn đâu sức để cứu người khác nữa, chỉ còn biết chạy trốn. Tôi và mẹ chạy tới công viên gần đó. Tôi nhìn những người lánh nạn lần lượt kéo tới, ai quần áo cũng rách nát, tóc tai dựng ngược. Rất nhiều năm sau đó, trong số tranh vẽ theo chủ đề “Nhớ lại Hiroshima vào giây phút bị ném bom nguyên tử” được tỉnh Hiroshima chọn lựa, có những bức tranh làm tôi rất xúc động. Bức tranh vẽ

người bị bỏng ở mặt và tay, khuôn mặt phồng rộp, biến dạng. Có người ôm bộ ruột xổ ra lòng thòng, lại có người bị văng mất 1 mắt. Có bà mẹ ôm đứa con nhỏ bị mất 1 tai, vừa khóc vừa kêu “ Đáng thương quá! Đáng thương quá!”. Những phần cơ thể bị bỏng cứ chực chờ toác ra, da ở bàn tay thì bong đến tận phần móng, lòng thòng như những miếng vải. Mọi người bị sốc quá nặng, hoảng loạn, chỉ nghĩ tới việc tiếp tục lê bước chạy trốn khỏi nơi đáng sợ đó.

Trong lúc đó, lửa tiếp tục lan ra, bắt cháy đến những ngôi nhà đổ nát. Mọi người đều bị thương, không có ai dập lửa. Cả thành phố Hiroshima trở thành một biển lửa. Sau một đêm, còn lại là 1 bãi tàn tro. Rồi trời mưa, những giọt mưa đen nhánh như dầu thô rơi xuống. Hóa ra sau trận bom, khói bụi bốc cao tới mấy nghìn feet, quện với mây nên mới tạo ra trận mưa đó. Dù vậy, chúng tôi vẫn mừng rỡ hét lên rằng “ Trời cứu chúng ta rồi!” và lao vào tắm trong trận mưa đen chứa đầy chất phóng xạ ấy. Bị ướt bởi trận mưa ấy nên dù đang giữa hè, chúng tôi vẫn run rẩy như đang lên cơn sốt. Đêm đó, trên bình nguyên tàn tro, xung quanh chúng tôi những người bị thương không ngừng rên rỉ, họ trút hơi thở trước khi trời kịp sáng.

Ngày hôm sau tôi và mẹ lên đường đi tìm cha tôi. Ông làm việc tại 1 nơi gần chỗ bị ném bom nên đã chết trong vụ nổ đó. Chúng tôi vẫn chưa biết chuyện ấy, ngày ngày cứ đi dò hỏi khắp nơi dưới trời nắng như thiêu đốt. Bắp chân tôi lúc đó bị mảnh kính hình tam giác găm vào, nhưng tôi vẫn tiếp tục mang cái chân bị thương như vậy để đi. Những người còn thoi thóp, cứ rên rỉ “ Nước ! Nước”, hẳn nghe thấy tiếng chân người là họ liền cất tiếng xin “ Cho tôi nước!” Những người đó không than đau mà chỉ luôn mồm đòi nước cho đến tận lúc tắt thở. Họ có lẽ đã suy kiệt cả về thể xác lẫn tinh thần rồi. Nhìn họ mà tôi như thấy hình ảnh của đức chúa Jesu, người đã vì chúng ta mà phải chịu chết trên giá thập tự.

Chúng tôi tính đến việc phải hỏa thiêu xác những người đã chết. Chúng tôi gom cành khô, tưới dầu lên, dùng lửa mai táng cho cả đứa bé hàng xóm đáng yêu và cả những người không quen biết. Tất cả chỉ còn xương cốt sót lại. Cả thành phố Hiroshima lúc đó có thể ví như 1 nghĩa địa khổng lồ. Có nhiều người thiệt mạng như vậy là do thành phố Hiroshima đã cho dỡ bớt nhà cửa và làm đường lánh nạn phòng lúc bị máy bay địch tấn công và ngăn hỏa hoạn lan rộng. Người phải làm những việc đó là học sinh trung học và nữ sinh. Vì không có những nơi che chắn đó mà rất nhiều người đã chết. Quân đội đã cho trồng khoai lang tại chỗ những ngôi nhà đã bị dỡ, do vậy mà những người còn sống sót có thể sống qua ngày bằng những thân khoai vẫn tiếp tục lớn lên sau vụ ném bom.

Nhưng chỉ vài tuần sau, có một chuyện khủng khiếp đã xảy ra. Những người không bị thương, có vẻ khỏe mạnh đột nhiên bị chảy máu mũi, bị tiêu chảy, tóc rụng từng mảng rồi chết. Họ chết bởi nhiễm độc phóng xạ. Quả bom nguyên tử đã không chỉ phá hủy thành phố Hiroshima mà còn giải phóng 1 lượng phóng xạ vào không khí. Đứa con của bạn tôi cũng bị bệnh máu trắng do nhiễm chất phóng xạ. Thằng bé đau đớn, có đêm không ngủ được đến 5 phút, mẹ nó ngồi trông chừng bên cạnh, mệt mỏi quá nên không kèm được, đã mắng : “ Mày có muốn cho mẹ được ngủ một chút không hả !” Thằng bé vừa khóc vừa nói rằng “ Bị bệnh thế này đâu phải lỗi của con! Hãy cho cơ thể con được trở lại như xưa đi ! Con vẫn muốn được sống !”, và nó chết vào năm 6 tuổi. Tôi cũng đã gặp những người đứng vào thời con gái xuân sắc do vụ ném bom này mà phải mang trên mặt vết bỏng, suốt đời phải sống cô quạnh. Lúc đó,

trong số những người được gọi là “ Thiếu nữ bom nguyên tử” ấy, có 1 người đã sáng tác bài thơ có nhan đề là “ Nụ cười oi, hãy quay về đây” .Bài thơ đó như sau:

Vận mệnh tàn nhẫn

Mang tẩm thân tàn

Sống đời buồn tủi

Nụ cười thiếu nữ

Bị xóa nhòa rồi

Mong ngày nào đó

Lại nở trên môi.

Những người đó hiện giờ với tư cách là sứ giả hòa bình, vẫn nỗ lực dùng chính thân mình làm minh chứng, tiếp tục kêu gọi từ bỏ sử dụng vũ khí hạt nhân.

Còn tôi, 4 năm sau đó đã nhận lễ rửa tội, bắt đầu cầu nguyện cho những người đã mất, và cuối cùng cũng tìm được sự bình yên trong trái tim. Ngày hôm nay, tôi cảm thấy phải thay mặt cho những người đã thiệt mạng trong vụ ném bom ấy gửi lời kêu gọi của Hiroshima đến toàn thế giới.

Những vũ khí hạt nhân hiện nay đang được cất giữ nghe nói có sức công phá lớn gấp trăm nghìn lần quả bom đã ném xuống Hiroshima. Với tư cách là 1 nạn nhân của vụ ném bom nguyên tử, từ Hiroshima này, tôi thấy tự mình phải lên tiếng cảnh báo về việc loài người có thể bị tiêu diệt bởi vũ khí hạt nhân. Mọi người có biết đến những chuyện đã xảy ra, những việc mà con người đã làm vào cái ngày 6 tháng 8 ấy không. Nếu chiến tranh lại xảy ra một lần nữa, con người chắc sẽ gặp phải họa diệt chủng. Chiến tranh phá hoại tất cả, nhưng hòa bình sẽ khôi phục những gì đã bị tàn phá. Ngay cả bạn bè, vì sự hận thù, vì chiến tranh cũng có thể đánh mất sự tin tưởng. Nhưng chỉ cần thừa nhận sự yếu đuối của bản thân, cầu nguyện và giúp đỡ lẫn nhau, hòa bình chắc chắn sẽ được gây dựng lại. Tôi mong mọi người sẽ tiếp tục cầu nguyện và nghĩ xem mình có thể làm được gì cho nền hòa bình .

Cuối cùng tôi xin được kết thúc câu chuyện ngày hôm nay bằng một bài hát “Nhớ mãi trận ném bom nguyên tử”.

Thành phố quê hương chìm trong bom lửa.

Chôn xác người thân trong đất nóng bỏng.

Giờ đây hoa trắng lại nở rồi.

Nhưng vẫn không thể quên trận bom nguyên tử đó

Cũng không thể để trận bom nguyên tử thứ ba xảy ra trên thế giới này.

* Bà Hattori Setsuko là mẹ của cha xứ Daisuke Hattori của nhà thờ công giáo Fukuyama-Hiroshima.